

แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการทรัพยากรเชิงพื้นที่ ของสถาบันอุดมศึกษาในประเทศจีน*

GUIDELINES FOR DEVELOPING THE SPATIAL DISTRIBUTION OF RESOURCES IN HIGHER EDUCATION INSTITUTIONS IN CHINA

หลิน อันฉี, นีรันตร์ สุธีนันต์, พัชรา เดชโหม, सरायुत् सेरखजोर, จิตติวิสุทธิ วิมุตติปัญญา*

Lin Anqi, Niran Suteeniran, Pachara Dejhome, Sarayut Setkajorn, Jittawisut Wimuttipanya*

หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา กรุงเทพมหานคร ประเทศไทย

Doctor of Philosophy Program, Bansomdejchaopraya Rajabhat University, Bangkok, Thailand

*Corresponding author E-mail: jittawisut21@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาสถานการณ์ปัจจุบันของการบริหารจัดการทรัพยากรเชิงพื้นที่ของสถาบันอุดมศึกษาในประเทศจีน 2) เพื่อนำเสนอแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการทรัพยากรเชิงพื้นที่ของสถาบันอุดมศึกษาในประเทศจีน โดยใช้รูปแบบการวิจัยแบบผสมผสานประกอบด้วย 4 ประเด็น ได้แก่ 1) สภาพทางภูมิศาสตร์ 2) ระดับการพัฒนาเศรษฐกิจท้องถิ่น 3) ระดับการพัฒนาอุดมศึกษา 4) สังคม ระดับการพัฒนาทรัพยากร ประชากรของการวิจัยนี้คือผู้บริหารระดับสูงของมหาวิทยาลัย จำนวน 513 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ การวิเคราะห์เอกสาร แบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง และแบบประเมินผล สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า สถานการณ์ปัจจุบันที่ส่งผลต่อการบริหารจัดการทรัพยากรเชิงพื้นที่ของสถาบันอุดมศึกษา ในประเทศจีนทั้ง 4 ด้านอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาผลการวิจัยด้านนี้ตั้งแต่ระดับสูงสุดจนถึงต่ำสุด มีดังนี้ ระดับสูงสุด คือ ระดับการพัฒนาการศึกษาที่สูงขึ้น รองลงมา คือ ระดับการพัฒนาเศรษฐกิจท้องถิ่น ระดับการพัฒนาทรัพยากรสังคม และสภาพทางภูมิศาสตร์ต่ำสุด แนวทางการบริหารจัดการทรัพยากรเชิงพื้นที่ของสถาบันอุดมศึกษา ในประเทศจีนครอบคลุม 4 ประเด็น ซึ่งมี 40 มาตรการ มีมาตรการสนับสนุนสภาพทางภูมิศาสตร์ 10 มาตรการ ระดับการพัฒนาเศรษฐกิจท้องถิ่น 11 มาตรการ ระดับการพัฒนาอุดมศึกษา 10 มาตรการ ระดับการพัฒนาทรัพยากรสังคม 9 มาตรการ ผลการประเมินความสามารถในการปรับตัวและความเป็นไปได้ของแนวทางการปรับปรุงการจัดสรรทรัพยากรการศึกษาระดับอุดมศึกษาในประเทศจีนเป็นแนวปฏิบัติในการเพิ่มขีดความสามารถด้านทรัพยากรมนุษย์ในการพัฒนามหาวิทยาลัยของรัฐในทางที่ดี โดยมีเป้าหมายสำคัญในการพัฒนาองค์กรสู่มาตรฐานการใช้ทรัพยากรที่มีประโยชน์สูงสุดและการส่งเสริมการยกระดับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน

คำสำคัญ: แนวทางการพัฒนา, การบริหารจัดการทรัพยากรเชิงพื้นที่, สถาบันอุดมศึกษา

Abstract

This research aimed were to 1) Study the current situation of spatial resource management in higher education institutions in China, and 2) Propose guidelines for the development of spatial

* Received November 17, 2024; Revised December 6, 2024; Accepted December 13, 2024

resource management in higher education institutions in China with Mixed Method Research. It consisted of 4 issues: 1) Geography, 2) Level of local economic development, 3) Level of higher education development, and 4) Society Level of resource development. The population of this research was 513 university executives. The research instruments were document analysis, questionnaires, structured interviews, and evaluation forms. The statistics used for data analysis were percentage, mean, and standard deviation. The results of the research found that the current situation affecting spatial resource management in higher education institutions in China in all 4 aspects was at a high level. When considering the results of the research in this aspect from highest to lowest level, they were as follows: the highest level was the level of development of higher education, followed by the level of local economic development, the level of social resource development, and the lowest level of geography. Guidelines for spatial resource management in higher education institutions in China, China covers 4 issues, with 40 measures: 10 measures of geographical support, 11 measures of local economic development level, 10 measures of higher education development level, 9 measures of social resource development level. The results of the assessment of the adaptability and feasibility of the approach to improving the allocation of higher education resources in China are guidelines for enhancing the human resource capacity of public universities in Guangxi, with the main goal of developing organizations to the standard of maximum resource utilization and promoting the upgrade of human resource development for sustainable development.

Keywords: Guidelines for Developing, Spatial Resource Management, Higher Education Institutions

บทนำ

ความท้าทายในการบริหารจัดการทรัพยากรในองค์กรสู่การพัฒนาที่เป็นเลิศโดยมุ่งผลการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ปัญญาประดิษฐ์ และการบริหารจัดการภายในองค์กร โดยแนวโน้มในอนาคตของประเทศจีนมีการแข่งขันกันที่สูงมาก องค์กรและมหาวิทยาลัยต่าง ๆ จึงต้องมีการพัฒนากระบวนการและข้อมูลทั้งหมดในองค์กร เพื่อที่จะได้มีศักยภาพในการแข่งขันมากขึ้น โดยจะมีการนำอินเทอร์เน็ตเข้ามามีบทบาทในห่วงโซ่อุปทาน (supply chain) โดยเป็นแหล่งบริหารจัดการผลผลิตขององค์กรที่ตอบสนองความต้องการของสังคมโดยตรง โดยการผลิตตามความต้องการของผู้ใช้แรงงาน ซึ่งจะมีการสร้างความร่วมมือไปจนถึงการสะท้อนผลลัพธ์ของการผลิตบัณฑิตและการพัฒนาบุคลากรด้านการบริหารจัดการที่เป็นเลิศ ทั้งนี้เพื่อที่จะลดขั้นตอนในห่วงโซ่อุปทาน จะทำให้ลดค่าใช้จ่ายในกระบวนการผลิตและการบ่มเพาะบัณฑิต (Brighthouse, H. & Swift, A., 2009) ซึ่งจะต้องมีการปรับเปลี่ยนกระบวนการการผลิต ได้แก่ การพัฒนารูปแบบของการดำเนินงานในมหาวิทยาลัย โดยจะมีการนำเอา e-Manufacturing Resource Management เข้ามาใช้ในมหาวิทยาลัยนั้นจะช่วยในเรื่องของการผลิตความรู้เพื่อเก็บไว้ใน Big Data, จัดมาตรฐานของมหาวิทยาลัย และการจัดการบำรุงรักษาเครื่องจักรมีประสิทธิภาพขึ้น (Geurs, K.T. & Van W.B., 2004) ได้แก่ การจัดเก็บความรู้ Big Data ให้ได้คุณภาพสูง การจัดการสินทรัพย์, การจัดหาวัตถุดิบ และการบำรุงรักษา การนำเอาอินเทอร์เน็ตมาใช้ในมหาวิทยาลัย ซึ่งอินเทอร์เน็ตนั้นได้เข้ามามีส่วนในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้ซื้อความรู้ ผู้ซื้อสามารถสั่งซื้อของได้เพียงปลายนิ้วคลิก (Enders, J., 2004) และยังสามารถเลือกรูปแบบตามความต้องการได้ นอกจากเป็นเครื่องมือในการซื้อและแหล่งข้อมูลที่สำคัญ แล้วนั้นยังทำให้ธุรกิจนั้นเคลื่อนไปอย่างรวดเร็วด้วย สำหรับผู้ผลิตแล้วการที่มี e-Business

(Balarin, M. & Sultana R.G., 2011) อย่างเดียวนั้นคงจะไม่สามารถทำงานได้ดีหากปราศจากข้อมูลที่เป็นมืออาชีพและความรู้ที่มีคุณภาพและมีชื่อเสียงระดับโลก เพื่อที่จะผลิตความรู้ให้เป็นที่พอใจของลูกค้า การที่มีความรู้เพียงเก็บไว้ใน Big Data นั้นคงไม่พอแล้ว สำหรับตลาดที่มีการแข่งขันสูงในอนาคต (Geurs, K.T. & Van W.B., 2004) กลยุทธ์ในการนำความขัดแย้งออกจากวิสาหกิจ ลักษณะของกลยุทธ์ทาง e-Manufacturing โดยในศตวรรษที่ 21 องค์การต่าง ๆ ต้องเผชิญกับสภาพแวดล้อมที่เป็นพลวัต จึงมีผลให้องค์กรต้องปรับตัวอยู่ตลอดเวลา ซึ่งในบางกรณีต้องมีการเปลี่ยนแปลงไปตามบริบทตามแต่ช่วงเวลา และอิทธิพลจากสิ่งเร้าของเหตุปัจจัยนั้น ๆ (Gould, W.T.S., 1971) ซึ่งความท้าทายในศตวรรษที่ 21 จึงมุ่งไปที่สามประเด็นหลัก ๆ (Main Issues) คือ เรื่องของคน (People) เรื่องของงาน (Work) และเรื่องของชีวิตส่วนตัว (Life) การบริหารจัดการทรัพยากรในมหาวิทยาลัย มุ่งเป้าสำคัญจากกระแสนโยบายการพัฒนาคนในประเทศจีน (Human Resource Development) ได้เฟื่องฟูมาตั้งแต่ทศวรรษที่ 1990 เป็นต้นมา (Demas, A. & Arcia, G., 2015) โดยความสำคัญอยู่ที่การพัฒนาคนให้มีศักยภาพ และมีบุคลิกที่เป็นไปในทิศทางเดียวกับองค์กร มากกว่าการสร้างคนให้มีวิสัยทัศน์แบบนักจัดการเปลี่ยนแปลง (Managing Change) ซึ่งเป็นคุณลักษณะของคนที่มีภาวะผู้นำ (Leadership) ได้เปลี่ยนแปลงจากการต่อสู้เพื่อแย่งชิงทรัพยากรทางการเมืองและการทหารมาสู่การให้ได้ว่าซึ่งทรัพยากรทางสังคมและเศรษฐกิจ (Socio-Economic) จึงเป็นผลให้คนทั่วไปเข้าใจถึงภาวะผู้นำถูกจำกัดอยู่ที่บุคคลที่เป็นผู้ปกครอง (Elite) หรือบุคคลที่มีลักษณะเฉพาะ (Charismatic) ซึ่งในปัจจุบันมีการนำผู้นำทางนวัตกรรม ประวัติศาสตร์ การเมือง และเศรษฐกิจใช้ประกอบการศึกษาภาวะผู้นำมากขึ้น

จากดังกล่าวข้างต้น สะท้อนให้เห็นว่า การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมโดยมุ่งเน้นในเรื่องของการยกระดับคุณภาพของการพัฒนาทรัพยากรบุคคลในองค์กรนั้นถือว่ามีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาเป้าหมายขององค์กรซึ่งในอนาคตข้างหน้ามหาวิทยาลัยในประเทศไทยทุกมหาวิทยาลัยจะต้องมีการยกระดับคุณภาพและมีการประกันคุณภาพทางด้านของระบบวิชาการระบบของความรู้ ซึ่งเรียกว่าเป็น Big Data และระบบการบริหารจัดการที่เป็นเลิศของหน่วยงานด้านที่เห็นได้ชัดว่าประเทศจีนและในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ (Al-Ansari, T. et al., 2015) นั้นมีการพัฒนาและมีการยกระดับด้วยการส่งเสริมบุคลากรให้รับการอบรมให้ความรู้ และมีการเพิ่มในเรื่องของสมรรถนะที่ส่งเสริมทางด้านของทักษะดิจิทัลซึ่งจะต้องนำมาใช้ในการบูรณาการ (Disterheft, A. et al., 2015) โดยจะต้องสอดคล้องกับการวิเคราะห์และสังเคราะห์ทางด้านของสภาพภูมิศาสตร์และบริบทของมหาวิทยาลัยซึ่งจะนำไปสู่กระบวนการบริหารจัดการโดยการมีส่วนร่วมของบุคลากรทุกฝ่าย ซึ่งผู้บริหารจะต้องเป็นส่วนที่สำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาในเรื่องของวิสัยทัศน์และการมองโลกในอนาคต ซึ่งจะมีในเรื่องของการเปลี่ยนแปลงทางด้านของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีซึ่งจะเป็นปัจจัยที่สำคัญต่อการนำมาใช้ในการพัฒนาและบริหารจัดการมหาวิทยาลัยที่เป็นเลิศ (Chen, B. Z. & Feng, Y., 2000) ทั้งนี้ จะต้องมีการสังเคราะห์และวิเคราะห์ในเรื่องของสภาพเศรษฐกิจท้องถิ่นที่จะต้องมีการนำเอาภูมิปัญญาที่สำคัญนั้นมาใช้บูรณาการกับความเจริญทางด้านของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (Bornmann, L. & Haunschild, R., 2019) การศึกษาด้านของแนวทางและพันธกิจในเรื่องของพัฒนาหน่วยงานที่เป็นมหาวิทยาลัยทางด้านของอุดมศึกษาที่จะต้องรองรับต่อการเปลี่ยนแปลงและความคาดหวังของสังคม (Clark, B.R., 1983) ที่มีต่อการพัฒนาและการปกป้องบัณฑิตของมหาวิทยาลัยอุดมศึกษาและท้ายที่สุดจะต้องมีการยกระดับในเรื่องของคุณภาพของการพัฒนาทรัพยากรทางด้านของสังคมซึ่งถือว่าเป็นบทบาทที่สำคัญและการเปลี่ยนแปลงโดยเฉพาะในเรื่องของความเชื่อวิถีวัฒนธรรมและกิจวัตรต่าง ๆ ของบุคคลและมีการเปลี่ยนแปลงไปตามบริบทของโลกเป็นสำคัญ (Chen, B. et al., 2023)

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะมีการศึกษาและวิเคราะห์ในเรื่องของการพัฒนาการบริหารจัดการทรัพยากรเชิงพื้นที่ของสถาบันอุดมศึกษาในประเทศจีนซึ่งประกอบไปด้วยสภาพทางภูมิศาสตร์ระดับการพัฒนาเศรษฐกิจท้องถิ่นระดับการพัฒนาอุดมศึกษาและระดับการพัฒนาทรัพยากรสังคมซึ่งทั้ง 4 ด้านนี้ถือว่าเป็นบริบทและความจำเป็นที่สำคัญอย่างยิ่งในอนาคตที่จะต้องมีการปรับเปลี่ยนในเรื่องของการบริหารจัดการและการส่งเสริมให้ทุกคนเข้ามามีส่วนร่วมโดยเฉพาะในเรื่องของการนำเอาเทคโนโลยีมาบูรณาการกับการบริหารจัดการขององค์กรเพื่อพัฒนาสู่ความเป็นเลิศและสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ของการพัฒนาชาติของประเทศจีนใน 10 ปีข้างหน้าซึ่งดังกล่าวข้างต้นนั้นได้มุ่งเน้นในเรื่องของการมีส่วนร่วมของผู้บริหารสถานศึกษา ซึ่งถือว่าเป็นบุคคลที่สำคัญอย่างยิ่งต่อการเป็นกลไกของการพัฒนาองค์กรและการเสริมสร้างวิสัยทัศน์การวางแผนงานและนโยบายตลอดถึงกลยุทธ์ของการบริหารจัดการที่เป็นเลิศในอนาคตซึ่งดังกล่าวนี้นำไปสู่ในเรื่องของการยกระดับและพัฒนาคุณภาพของมหาวิทยาลัยในภาพรวมที่จะมีการศึกษาและการพัฒนาอย่างยั่งยืนตลอดถึงการประยุกต์ใช้อย่างเกิดประโยชน์สูงสุดและการเกิดคุณภาพต่อสังคมและประเทศชาติต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสถานการณ์ปัจจุบันของการบริหารจัดการทรัพยากรเชิงพื้นที่ของสถาบันอุดมศึกษาในประเทศจีน
2. เพื่อนำเสนอแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการทรัพยากรเชิงพื้นที่ของสถาบันอุดมศึกษาในประเทศจีน

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัย เรื่อง แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการทรัพยากรเชิงพื้นที่ของสถาบันอุดมศึกษา ในประเทศจีน โดยใช้รูปแบบการวิจัยแบบผสมผสาน ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

ประชากร

กลุ่มประชากรของการวิจัยนี้คือผู้ประเมินความเหมาะสมในการนำไปปฏิบัติ ประกอบด้วย ผู้บริหารในมหาวิทยาลัย และผู้ที่มีบทบาทหลักของการเสริมสร้างบริหารจัดการทรัพยากรเชิงพื้นที่ของสถาบันอุดมศึกษาในประเทศจีน จำนวน 513 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการทรัพยากรเชิงพื้นที่ของสถาบันอุดมศึกษา ในประเทศจีน ยึดกรอบแนวคิดงานวิจัยนี้ใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลพรรณนาและการประเมินแบบจำลองเชิงปริมาณเพื่อวิเคราะห์แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการทรัพยากรเชิงพื้นที่ของสถาบันอุดมศึกษา ในประเทศจีน

แบบสอบถามแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการทรัพยากรเชิงพื้นที่ของสถาบันอุดมศึกษา ในประเทศจีน ประกอบด้วย ด้านบุคคล 10 ข้อ ทรัพยากรด้านการเงิน 10 ข้อ ทรัพยากรด้านวัสดุ อุปกรณ์ และอาคารสถานที่ 10 ข้อ ทรัพยากร ด้านบริหารจัดการ 10 ข้อ ทรัพยากรด้านเวลา 10 ข้อ ทรัพยากรด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ 10 ข้อ รวม 60 ข้อ ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.51 - 5.00 หมายถึง มากที่สุด

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.51 - 4.50 หมายถึง มาก

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.51 - 3.50 หมายถึง ปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.51 - 2.50 หมายถึง น้อย

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำข้อมูลมาเป็นแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการทรัพยากรเชิงพื้นที่ของสถาบันอุดมศึกษา ในประเทศจีน
2. นำข้อมูลมาวิเคราะห์เนื้อหา แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการทรัพยากรเชิงพื้นที่ของสถาบันอุดมศึกษา ในประเทศจีน
3. สร้างแบบสอบถาม ประกอบด้วย ด้านทรัพยากรด้านวัสดุ อุปกรณ์ และอาคารสถานที่ ด้านบริหารจัดการ ทรัพยากรด้านเวลา และทรัพยากรด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ แล้วนำฉบับร่างเสนอต่อกรรมการที่ปรึกษาดุษฎีนิพนธ์เพื่อพิจารณาตรวจสอบแก้ไข ปรับปรุง ให้ถูกต้องเหมาะสม ตรงตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย
4. นำแบบสอบถามให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ประกอบด้วย ด้านบริหารการศึกษา ด้านการจัดการเรียนรู้ และด้านการวัดประเมินผล ตรวจสอบความถูกต้องและความเที่ยงตรง ของเนื้อหาของแต่ละข้อคำถามได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC, Index of Objective Congruence) มีค่าเท่ากับ 1.00
5. ทำการปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญเป็นฉบับสมบูรณ์
6. นำแบบสอบถามที่มีการปรับปรุง แก้ไขสมบูรณ์แล้ว ไปทดลองใช้กับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารีในมณฑลฝูเจี้ยน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน จำนวน 30 คน แล้วหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามโดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ได้ความเชื่อมั่น 0.932
7. นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพ ด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา และความเชื่อมั่น ไปใช้กับมหาวิทยาลัยแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการทรัพยากรเชิงพื้นที่ของสถาบันอุดมศึกษา ในประเทศจีน โดยกลุ่มผู้ประเมินความเหมาะสมในการนำไปปฏิบัติ ประกอบด้วย ผู้ทรงคุณวุฒิ คณาจารย์ ในมหาวิทยาลัยในมณฑลกว่างซี ซึ่งเป็นผู้ที่มีบทบาทหลักในการเสริมสร้างแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการทรัพยากรเชิงพื้นที่ของสถาบันอุดมศึกษา ในประเทศจีน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมเครื่องมือ ในการวิจัยครั้งนี้ได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัยขอหนังสือแจ้งความต้องการจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา เพื่อขอให้รวบรวมข้อมูลจากผู้บริหารมหาวิทยาลัยในประเทศจีน จำนวน 513 คน
2. ผู้วิจัยแจกแบบสอบถามให้กับผู้บริหาร 513 คน สามารถส่งคืนแบบสอบถามได้ทั้งหมด 513 แบบสอบถาม คิดเป็น 100%

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยได้ดำเนินการรวบรวมข้อมูลและจำแนกข้อมูลออกเป็นกลุ่มโดยการหาค่าเฉลี่ย (μ) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ)

ผลการวิจัย

การวิจัยศึกษาแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการทรัพยากรเชิงพื้นที่ของสถาบันอุดมศึกษา ในประเทศจีน โดยผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัยในหัวข้อต่าง ๆ ตามลำดับ ดังนี้

1. ผลการศึกษาสถานการณ์ปัจจุบันของการบริหารจัดการทรัพยากรเชิงพื้นที่ของสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย ดังปรากฏในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการศึกษาสถานการณ์ปัจจุบันของการบริหารจัดการทรัพยากรเชิงพื้นที่ของสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย

ด้านการประเมิน	μ	σ	แปลผล
สภาพทางภูมิศาสตร์	4.26	0.82	มาก
ระดับการพัฒนาเศรษฐกิจท้องถิ่น	4.28	0.80	มาก
ระดับการพัฒนาอุดมศึกษา	4.29	0.81	มาก
ระดับการพัฒนาทรัพยากรสังคม	4.27	0.81	มาก
รวมเฉลี่ย	4.28	0.80	มาก

จากตารางที่ 1 ผลการศึกษาสถานการณ์ปัจจุบันของการบริหารจัดการทรัพยากรเชิงพื้นที่ของสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย พบว่า ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\mu = 4.28, \sigma = 0.80$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า มากที่สุด ได้แก่ ระดับการพัฒนาอุดมศึกษา ($\mu = 4.29, \sigma = 0.81$) รองลงมา ระดับการพัฒนาเศรษฐกิจท้องถิ่น ($\mu = 4.28, \sigma = 0.80$) ระดับการพัฒนาทรัพยากร

2. ผลการนำเสนอแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการทรัพยากรเชิงพื้นที่ของสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย ดังต่อไปนี้

แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการทรัพยากรเชิงพื้นที่ของสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย ผู้บริหารจะต้องมุ่งเน้นในเรื่องของการนำเอาข้อมูลทางด้านของบริบทที่เป็นสภาพทางภูมิศาสตร์มาใช้ในการวิเคราะห์สังเคราะห์และสร้างนโยบายทางด้านของแผนการบริหารจัดการมหาวิทยาลัยสู่ความเป็นเลิศ ซึ่งจะต้องมีการวิเคราะห์ปัจจัยและองค์ประกอบที่สำคัญทั้งด้านของภูมิศาสตร์ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของภูมิปัญญาทรัพยากรสิ่งแวดล้อมลักษณะทางด้านของการแปรผันทางสังคมและในส่วนของความร่วมมือซึ่งจะต้องนำเอาบริบทที่สำคัญต่าง ๆ นั้นมาหลอมรวมศูนย์การพัฒนาทางด้านของกลยุทธ์การบริหารจัดการและการนำเอาเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการบูรณาการเพื่อการพัฒนาองค์กรที่เป็นเลิศลำดับถัดมาผู้บริหารจะต้องมีการวิเคราะห์สังเคราะห์ในเรื่องของการพัฒนาเศรษฐกิจของจีนซึ่งจะนำไปสู่ในเรื่องของผลลัพธ์และการเปลี่ยนแปลงทางด้านของการยกระดับในเรื่องของรายได้และในเรื่องของการบริหารจัดการมหาวิทยาลัยที่มีส่วนในการเอื้ออำนวยและส่งเสริมให้เศรษฐกิจของท้องถิ่นนั้นมีผลกำไรที่สูงขึ้นด้วยสิ่งที่สำคัญ ก็คือ ในเรื่องของการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ซึ่งถือว่าเป็นบุคคลที่สำคัญอย่างยิ่งและเป็นกลไกที่สำคัญต่อการทำให้เป้าหมายของการยกระดับคุณภาพทางด้านของรายได้และผลผลิตนั้นมีความจำเป็นได้ถัดมาจะเป็นเรื่องของการวิเคราะห์สังเคราะห์ทางด้านของนโยบายและการบริหารจัดการสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งจะต้องมีการแข่งขันในอนาคตและมีการเปลี่ยนแปลงในเรื่องของเทคโนโลยีสารสนเทศและการบริหารจัดการที่มีความเสี่ยงในอนาคต ซึ่งพบว่า ในอนาคตนั้นจะมีในเรื่องของการเปลี่ยนแปลงทางด้านของอาชีพเทคโนโลยีและในเรื่องของวิถีชีวิตสอดคล้องกับเศรษฐกิจและสังคมของโลกที่มีการแปรผันอยู่ตลอดเวลาและท้ายที่สุดผู้บริหารจะต้องมีการยกระดับในเรื่องของการพัฒนาทรัพยากรทางด้านของสังคม ซึ่งถือว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญต่อการเปลี่ยนแปลงและการจัดการของมหาวิทยาลัยโดยเฉพาะในเรื่องของทรัพยากรสังคมนั้นถือว่าเป็นการนำเอาไปใช้ในเรื่องของการบริหารจัดการและการเปลี่ยนแปลงทางด้านของการทำงานที่อยู่ในสภาวะของความเสี่ยงและการนำไปสู่ในเรื่องของการยกระดับคุณภาพของสถาบันอุดมศึกษาและการเปลี่ยนแปลงทางด้านของการพัฒนาที่มีความเป็นเลิศโดยมุ่งเน้นในเรื่องของการพัฒนาบุคคลให้มีคุณภาพและการนำเอาสมรรถนะที่สำคัญของมนุษย์นั้นนำมาใช้ในการแก้ปัญหาและการประยุกต์ใช้นวัตกรรมเพื่อการพัฒนาประเทศและการสร้างสรรค์สังคมแห่งความสุขอย่างยั่งยืน

อภิปรายผล

สถานการณ์ปัจจุบันของการบริหารจัดการทรัพยากรเชิงพื้นที่ของสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย พบว่า การบริหารจัดการทรัพยากรเชิงพื้นที่ที่มีความหลากหลายทางภูมิศาสตร์ที่เสริมการศึกษาพหุวัฒนธรรม เนื่องจากการดำเนินการบูรณาการดังกล่าวอย่างมีประสิทธิภาพต้องใช้ทรัพยากรที่กว้างขวาง การประสานงาน และความเข้าใจอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับภูมิหลังทางวัฒนธรรมที่หลากหลาย ซึ่งอาจเป็นเรื่องท้าทายในการบรรลุเป้าหมายอย่างเท่าเทียมกันในภูมิภาคต่าง ๆ ด้านความสามารถในการปรับตัวแสดงให้เห็นว่าแนวปฏิบัติเหล่านี้สามารถบูรณาการเข้ากับสภาพแวดล้อมทางการศึกษาต่าง ๆ ทั่วประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อรองรับความต้องการสถาบันที่หลากหลายและความแตกต่างในระดับภูมิภาค ในขณะเดียวกัน ด้านความเป็นไปได้เน้นย้ำว่าการดำเนินการตามแนวทางเหล่านี้เป็นไปได้จริงและบรรลุผลได้ภายในกรอบการทำงานและทรัพยากรที่มีอยู่ของระบบอุดมศึกษา การประเมินเชิงบวกนี้น่าสนับสนุน เนื่องจากเสนอเป็นนัยว่าการเปลี่ยนแปลงที่เสนอมีศักยภาพในการเพิ่มประสิทธิภาพและความเท่าเทียมในการบริหารจัดการทรัพยากรในภาคการศึกษาระดับอุดมศึกษาของจีนได้อย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งท้ายที่สุดจะนำไปสู่ภูมิทัศน์ทางการศึกษาที่สมดุลและมีประสิทธิภาพมากขึ้น สอดคล้องกับ Al-Ansari, T. et al. และคนอื่น ๆ กล่าวว่า การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมโดยมุ่งเน้นในเรื่องของการยกระดับคุณภาพของการพัฒนาทรัพยากรบุคคลในองค์กรนั้นถือว่ามีบทบาทที่สำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาเป้าหมายขององค์กรซึ่งในอนาคตข้างหน้ามหาวิทยาลัยในประเทศไทยจีนทุกมหาวิทยาลัยจะต้องมีการยกระดับคุณภาพและมีการประกันคุณภาพทางด้านของระบบวิชาการระบบของความรู้ซึ่งเรียกว่า เป็น Big Data (Al-Ansari, T. et al., 2015) และระบบการบริหารจัดการที่เป็นเลิศของหน่วยงานด้านที่เห็นได้ชัดว่าประเทศจีนและในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ นั้นมีการพัฒนาและมีการยกระดับด้วยการส่งเสริมบุคลากรให้รับการอบรมให้ความรู้และมีการเพิ่มในเรื่องของสมรรถนะที่ส่งเสริมทางด้านของทักษะดิจิทัลซึ่งจะต้องนำมาใช้ในการบูรณาการ และแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการทรัพยากรเชิงพื้นที่ของสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย พบว่า ผู้บริหารองค์กรควรมีการศึกษาวิเคราะห์สภาพบริบท ภูมิศาสตร์ และแนวโน้มความต้องการจำเป็นที่สอดคล้องกับความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีสู่การพัฒนาที่เป็นเลิศ ซึ่งสอดคล้องกับ Disterheft, A. et al. กล่าวว่า การพัฒนาองค์กรสู่คุณภาพที่เป็นเลิศภายใต้การบริหารจัดการทรัพยากรที่มีประโยชน์สูงสุดนั้น (Disterheft, A. et al., 2015) จะต้องสอดคล้องกับการวิเคราะห์และสังเคราะห์ทางด้านของสภาพภูมิศาสตร์และบริบทของมหาวิทยาลัยซึ่งจะนำไปสู่กระบวนการบริหารจัดการโดยการมีส่วนร่วมของบุคลากรทุกฝ่าย ซึ่งผู้บริหารจะต้องเป็นส่วนที่สำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาในเรื่องของวิสัยทัศน์และการมองโลกในอนาคตซึ่งจะมีในเรื่องของการเปลี่ยนแปลงทางด้านของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ซึ่งจะเป็นปัจจัยที่สำคัญต่อการนำมาใช้ในการพัฒนาและบริหารจัดการมหาวิทยาลัยที่เป็นเลิศ (Chen, B. Z. & Feng, Y., 2000) ทั้งนี้ จะต้องมีการสังเคราะห์และวิเคราะห์ในเรื่องของสภาพเศรษฐกิจท้องถิ่นที่จะต้องมีการนำเอาภูมิปัญญาที่สำคัญนั้นมาใช้บูรณาการกับความเจริญทางด้านของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (Bornmann, L. & Haunschild, R., 2019) การศึกษาทางด้านของแนวทางและพันธกิจในเรื่องของพัฒนาหน่วยงานที่เป็นมหาวิทยาลัยทางด้านของอุดมศึกษาที่จะต้องรองรับต่อการเปลี่ยนแปลงและความคาดหวังของสังคม (Clark, B.R., 1983) ที่มีต่อการพัฒนาและการปกป้องบัณฑิตของมหาวิทยาลัยอุดมศึกษาและท้ายที่สุดจะต้องมีการยกระดับในเรื่องของคุณภาพของการพัฒนาทรัพยากรทางด้านของสังคม ซึ่งถือว่าเป็นบทบาทที่สำคัญและการเปลี่ยนแปลงโดยเฉพาะในเรื่องของความเชื่อวิถีวัฒนธรรมและกิจวัตรต่าง ๆ ของบุคคลและมีการเปลี่ยนแปลงไปตามบริบทของโลกเป็นสำคัญ (Chen, B. et al., 2023)

สรุปและข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัยพบว่า ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวทางในการพัฒนาการบริหารจัดการทรัพยากรเชิงพื้นที่ของสถาบันอุดมศึกษา ในประเทศจีน มีดังนี้ 1) ควรพิจารณาสภาพทางภูมิศาสตร์ของแต่ละจังหวัด วางแผนและจัดสรรทรัพยากรการศึกษาระดับอุดมศึกษาตามลักษณะทางภูมิศาสตร์ สภาพภูมิอากาศ และทรัพยากรธรรมชาติของแต่ละจังหวัด ซึ่งหมายความว่าผังการศึกษาระดับอุดมศึกษาในแต่ละจังหวัดควรปรับให้เข้ากับสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ทางธรรมชาติ 2) ควรพิจารณาระดับการพัฒนาเศรษฐกิจท้องถิ่น: ตัดสินใจเลือกกลยุทธ์การลงทุนและการพัฒนาสำหรับการศึกษาระดับอุดมศึกษาโดยพิจารณาจากระดับการพัฒนาเศรษฐกิจของแต่ละจังหวัด รวมถึงโครงสร้างอุตสาหกรรม อัตราการเติบโต และรายได้ทางการคลัง จังหวัดที่มีเศรษฐกิจก้าวหน้ากว่าอาจมีทรัพยากรเพื่อรองรับการพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษามากขึ้น 3) ควรพิจารณาระดับการพัฒนาอุดมศึกษา โดยคำนึงถึงสถานะการศึกษาระดับอุดมศึกษาในปัจจุบันในแต่ละจังหวัด รวมทั้งจำนวนมหาวิทยาลัย คุณภาพการศึกษา และความสามารถในการวิจัย เพื่อจัดทำแผนและนโยบายการพัฒนาที่สอดคล้องกัน ซึ่งหมายถึงการกำหนดทิศทางและจุดมุ่งเน้นการพัฒนาในอนาคตโดยพิจารณาจากสถานะปัจจุบันของการศึกษาระดับอุดมศึกษาในแต่ละจังหวัด และ 4) ควรพิจารณาระดับการพัฒนาทรัพยากรสังคม: มุ่งเน้นการเสริมสร้างการสนับสนุนพื้นที่ด้อยพัฒนาโดยการเพิ่มเงินทุนและการจัดสรรทรัพยากรให้เกิดประโยชน์สูงสุด การเน้นการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีการศึกษาเช่นการเรียนรู้ออนไลน์สามารถขยายทรัพยากรที่มีคุณภาพไปยังภูมิภาคห่างไกลได้ การส่งเสริมความร่วมมือระหว่างมหาวิทยาลัย อุตสาหกรรม และสถาบันวิจัยจะปรับปรุงการปฏิบัติจริงและนวัตกรรมของการศึกษา การเสริมสร้างคณาจารย์ในสาขาสำคัญ ๆ เช่น วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ถือเป็นสิ่งสำคัญในการตอบสนองความต้องการด้านการพัฒนาสังคม สุดท้ายนี้ การฝึกฝนทักษะที่ครอบคลุมของนักเรียน รวมถึงนวัตกรรมและความรับผิดชอบต่อสังคม ถือเป็นสิ่งสำคัญในการปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจโลก ขั้นตอนเหล่านี้จะปรับปรุงคุณภาพและความสมดุลของทรัพยากรการศึกษาระดับอุดมศึกษาของจีน ซึ่งสอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาในระดับชาติและสังคมคำแนะนำเหล่านี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เกิดการบริหารจัดการที่สมดุลและการจัดการทรัพยากรการศึกษาระดับอุดมศึกษาในประเทศจีนอย่างมีประสิทธิภาพ โดยส่งเสริมการพัฒนาที่มีการประสานงานในภูมิภาคต่าง ๆ

เอกสารอ้างอิง

- Al-Ansari, T. et al. (2015). Development of a life cycle assessment tool for the assessment of food production systems within the energy. *Journal of water and food nexus*, 12(5), 252-266.
- Balarin, M. & Sultana R. G. (2011). Understanding Education: a sociological perspective. *Journal of Sociology of Education*, 32(1), 127-145.
- Bornmann, L. & Haunschild, R. (2019). Societal impact measurement of research papers. *Journal of Springer handbook of science and technology indicators*, 23(13), 609-632.
- Brighouse, H. & Swift, A. (2009). Educational Equality versus Educational Adequacy: A Critique of Anderson and Satz. *Journal of Applied Philosophy*, 26(2), 117-128.
- Chen, B. et al. (2023). Do Financial Investment, Disciplinary Differences, and Level of Development Impact on the Efficiency of Resource Allocation in Higher Education: Evidence from China. *Journal of Sustainability*, 18(15), 74-88.
- Chen, B. Z. & Feng, Y. (2000). Determinants of economic growth in China: Private enterprise, education, and openness. *Journal of China Economic Review*, 11(1), 221-255.

- Clark, B. R. (1983). The Higher Education System: Academic Organization in Cross-National Perspective. *Journal of University of California*, 14(21), 554-561.
- Demas, A. & Arcia, G. (2015). What matters MOST for school autonomy and accountability. Systems Approach for Better Education Results (SABER). *Journal of working Education*, 11(4). 111-123.
- Disterheft, A. et al. (2015). Sustainable universities-a study of critical success factors for participatory approaches. *Journal of Cleaner Production*, 106(1), 11-21.
- Enders, J. (2004). Higher education, internationalisation, and the nation-state: Recent developments and challenges to governance theory. *Journal of Higher Education*, 10(47), 361-382.
- Geurs, K. T. & Van W. B. (2004). Accessibility evaluation of land-use and transport strategies: review and research directions. *Journal of Transport Geography*, 12(2), 127-140.
- Gould, W. T. S. (1971). Geography and Educational Opportunity in Tropical Africa. *Journal of Economy and Social Geography*, 4(2), 82-89.